

бовъта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? — На онѣзи дами, които се прѣскаатъ съ тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнешъ нѣкоя дама, хубаво облѣчена, нагиздена, поусмихва се и отдаlechъ мирише на парфюмъ. Дойде възлюблениятъ при нея, казва: колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: колко хубаво мирише — на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лѣжемъ ние отъ тѣзи възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара единъ толкова хубавъ ароматъ, че ние искаме да го обесеемъ за себе си, защо, по сѣхния законъ, ние да не можемъ да култивираме единъ такъвъ живъ ароматъ за нашата душа? Защо ние да не можемъ да култивираме тази роза въ нашето сърце и да имаме този ароматъ? Можемъ да обработваме тази роза вътрѣ въ насъ и да използваме нейния ароматъ. Азъ не съмъ противъ ароматитѣ, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произтичатъ отъ самия животъ.

Ап. Петъръ казва: „Ти си Синъ на Бога Живаго“.

Тогава, Христосъ като влѣзе въ насъ, ние трѣбва да вземемъ Неговия образъ. Ап. Павелъ казва на едно мѣсто: „На мжки съмъ, докато се прѣобрази Христосъ въ мене“.

Сега, човѣкъ може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но съ туй нѣма да разрѣши въпроситѣ. Ако обаче той възприеме въ себе си Божествената Любовь, ако възприеме Божията Мъдростъ и ако най-послѣ, въ дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той съществено